

A Fővárosi Ítéletábra a dr. jogtanácsos (fél címe 2) által képviselt felperes neve(.) felperesnek a dr. ügyvéd (.) által képviselt alperes neve(címe.) alperes ellen gazdasági társaság vezető tisztségviselőjének felelőssége megállapítása iránt indított perében a Balassagyarmati Törvényszék 2018. január 2. napján meghozott 7.G.20.616/2017/16. számú végzése ellen az alperes 19. sorszámú fellebbezése, és a 2018. január 9. napján meghozott 7.G.20.616/2017/18. számú ítélete ellen az alperes 21. sorszámú fellebbezése folytán a 2018. június 27. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság 16. sorszámú végzését és ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg felperesnek 10.000 (tízezer) forint másodfokú eljárással felmerült jogtanácsosi munkadíjat.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes 1994. május 5. napjától, a társaság alapításától kezdődően a JH Kft. (a továbbiakban: adós) alapító tagja, többségi tulajdonosa és önálló cégjegyzésre jogosult vezető tisztségviselője volt. Az adós 2016. augusztus 15. óta felszámolás alatt állt. A felszámolási eljárás befejezésére az iratanyag és vagyon teljes hiányában, egyszerűsített módon került sor, ezt követően 2017. augusztus 4-i hatállyal az adós társaság törlésre került.

A törvényszék által megállapított tényállás szerint a felperes már 2007 augusztusától, folyamatosan adó-végrehajtási eljárást folytatott az adós ellen, melynek során az adós kisebb összegeket megfizetett. Egy 6.000.000 forint értékűre becsült csomagológép értékesítése sikertelen volt, a gép az alperes birtokában maradt.

A felszámolási eljárást 2016. február 15-én a felperes kezdeményezte, 10.165.572 forint adó- és járuléktartozásra alapítottnak. Az eljárás folyamán az alperes vette át az adós részére küldött végzéseket (a 2. sorszámú nyilatkozattételre felhívó végzést, a 6. sorszámú felszámolást elrendelő végzést és a záróvégzést), a felhívásokra azonban nyilatkozatot nem terjesztett elő, fellebbezéssel nem élt.

Az alperes és házastársa 2014. május 9-én az adós társaságban fennálló üzletrészt E J és a tatabányai székhelyű I Kft.-nek értékesítette fele-fele arányban, 5-5 forint névleges vételáron. Az alperes 500.000 forintot fizetett a vevőnek a költségei kiegyenlítésére, tekintettel arra, hogy E J, mint „fizetéseképtelenségi szakértő” végelszámolással szándékozott az adós cég megszüntetését rendezni. A felek szerződése nem utal az adós fennálló adótartozására, a mellékelt vagyonleltár

szerint az adós eszközeinek értéke nulla.

A cégbíróság a változásokat nem vezette át, a cégjegyzéken ezért továbbra is az adós eredeti székhelye, ügyvezetője és tagjai láthatók.

A cégjegyzék adatai alapján a felszámoló az alperest hívta fel a Cstv. 31. §-a szerinti kötelezettségek teljesítésére, a felhívást az alperes 2016. augusztus 29-én vette át. A felszámolónál azonban nem jelentkezett, az adós vezetőjét terhelő kötelezettségeket semmilyen vonatkozásban nem teljesítette. Az alperes a felszámolóval nem közölte, csak az adós törlését követően a jelen perben hivatkozott arra, hogy a sikertelen végrehajtási értékesítést követően az adós vagyontát képező gép maradt a birtokában.

E J vevő a felszámolóhoz 2017. január 26-án érkezett levelében – magát az adós képviselőjeként jelölve – arról tájékoztatta a felszámolót, hogy az adós székhelye a , 31. szám alatti címre változott, ezért ott kell teljesíteni a Cstv. 31. § szerinti adatszolgáltatást, vagyonelemre, iratra vonatkozó átadási kötelezettséget. Az adós vagyontára vonatkozó adatot azonban nem közölte. A törvényszék hangsúlyozta, hogy a cégjegyzék adatai szerint E J sem képviselője nem volt a társaságnak, sem az általa hivatkozott székhelyváltozás nem került bejegyzésre.

A felperes a törvényszékhez 2017. július 3-án benyújtott, később pontosított keresetében a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes az általa képviselt társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztét követően vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, és ezzel a hitelezők követelésének teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. Kérte az alperes kötelezését 6.098.067 forint összegű biztosíték nyújtására, valamint a perköltség megfizetésére.

Állította, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet már a végrehajtás megindításakor, de legkésőbb a felszámolás kezdeményezésekor bekövetkezett. Előadta, hogy a követelése részbeni elévülés miatt 6.098.067 forintba csökkent a felszámolás során. Hivatkozott arra is, hogy az alperes a felszámoló felhívásait átvette, de irat- és vagyontatadási kötelezettségeinek nem tett eleget, mint ahogy a 2014-2015. évi beszámoló letétbehelyezése iránti kötelezettségének sem.

Kiemelte, hogy a Ctv. 22. § (1) bekezdése alapján a cégnyilvántartás hitelesen tanúsítja a benne feltüntetett adatok fennállását, azok változását, a 22. § (3) bekezdése pedig kimondja, hogy a cég a cégjegyzékbe bejegyzett adataira harmadik személlyel szemben csak azt követően hivatkozhat, ha az adat a Cégbizonylatban közzétételre került. A közhiteles cégnyilvántartás adatai ezért teljes bizonyító erővel bírnak a személyi kör vonatkozásában, a nem bejegyzettként szereplő adatok harmadik személyekkel szemben nem hatályosak, az alperes felelősségének kizárására nem alkalmasak.

Az alperes tudatában volt a cég fizetéseképtelenségével fenyegető helyzete bekövetkeztének, ezért adta el a társaságot E Jnek, aki már abban az időben is a Ctv. 9/C. § szerinti eltiltás hatálya alatt állt. Ez a magatartás nem egyeztethető össze a hitelezői érdekekkel. E J sem képviselője, sem tagja nem volt az adós, egyetlen bevallást sem nyújtott be, éves beszámolót sem tett közzé.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Felhívta a figyelmet arra, hogy a társaság eladásakor lemondott az ügyvezetői tisztségéről is, így nem volt ráhatása az ügyek további menetére. Ezzel egyidejűleg vagyonteltárt készített, és azt a társaság hivatalos irataival együtt az új ügyvezetőnek, E Jnek átadta. A cégjegyzékben a változások átvezetése azért nem történt meg, mert nem tettek eleget a hiánypótlási felhívásnak. E J 2017. január 23-án megkereste a felszámolót azzal, hogy a társaság be nem jegyzett székhelyén az iratok megtalálhatók, a felszámoló azonban nem gondoskodott az iratok átvételéről, így nem jutott tudomására, hogy az adós 8.674.100 forint névértékű befektetett eszközzel rendelkezik. Mindebből következően – álláspontja szerint – az alperes terhére mulasztás nem róható.

Az eljárás felfüggesztését is kérte, arra hivatkozással, hogy E J fellebbezést nyújtott be a felszámolási eljárást befejező végzés ellen, az alperes és házastársa pedig törvényességi felügyeleti eljárást kezdeményezett. Az eljárás folyamán vagyonrendezési eljárás kezdeményezésére is hivatkozott.

A törvényszék a 16. sorszámú végzésével kötelezte az alperest biztosíték nyújtására, a felperes által megjelölt összegben, amely a felszámolási eljárásban meg nem térült hitelezői igénynek felel meg. Ítéletében a felperes keresetének helyt adva megállapította, hogy az alperes, mint az adós volt vezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően vezetői feladatát nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, ezzel a hitelezők követelésének teljes mértékben történő kielégítése meghiúsulhatott. Kötelezte továbbá az alperest az államnak 36.000 forint eljárási illeték, felperesnek pedig 10.000 forint perköltség megfizetésére.

Az ítélet indokolásában mindenekelőtt rögzítette, hogy E J nem fellebbezést nyújtott be a felszámolási eljárásban, hanem annak jogerős befejezése, az adós törlése után a záróvégzés megküldését kérte. Mivel az eljárásban félként nem szerepelt, ezért a törvényszék a végzést részére nem küldte meg. A cégbíróság E J törvényességi felügyeleti eljárás iránti kérelmét, a törvényszék pedig a vagyonrendezési eljárás megindítása iránti kérelmét érdemi vizsgálat nélkül elutasította. Mindezek alapján megállapította, nem volt olyan eljárás, amely a tárgyalás felfüggesztését indokolta volna, ezért az erről való döntést mellőzte.

A továbbiakban kifejtette, hogy a 9. sorszámú végzésével E J beavatkozási kérelmét releváns jogi érdek hiányában utasította el, mert a kérelmező által megjelölt az a körülmény, hogy az alperesnek adott szakértői tanácsait kívánja megvédeni a perbeli részvételével, nem volt beavatkozást megalapozó jogi érdeknek minősíthető.

Az ügy érdemét tekintve a törvényszék rögzítette, a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében foglaltak szerint az alperesnek kellett bizonyítania, hogy vezetői tisztségének időtartama alatt a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem következett be, vagy ennek fennállása esetén a vezetői feladatai ellátása során a hitelezői érdekeket is figyelembe vette. Megállapította továbbá, hogy a 33/A. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a törvényi tényállás szempontjából vizsgálandó időszak a 2013. augusztus 15. napjától számított 3 év volt. Rámutatott, a 15. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozatában az alperes maga adta elő, hogy 2013-ban a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezett. Ezen túlmenően, még a 2014. május 9-i adásvételi ügyletet követően is az alperest kellett az adós vezetőjének tekinteni, mivel a Cstv. 3. § (1) bekezdés d) pontja szerint a gazdálkodó szervezet vezetője cég esetében a bejegyzett vezető tisztségviselő, így a felszámoló is a jogszabálynak megfelelően szólította fel az alperest a Cstv. 31. §-ában foglalt kötelezettségek teljesítésére.

Alaptalannak ítélte azt a tényállítást, hogy E J lenne az adós új ügyvezetője, tekintettel arra, hogy ennek bejegyzése nem történt meg, és eltiltás hatálya alatt ilyen tisztséget nem is tölthetett be.

Hivatkozott arra is, hogy a cégiratok szerint alperes a felszámolást megelőzően, 2013 januárja és 2015 júniusa között, 4 esetben kapott felhívást a cégbíróságtól az adós cégjegyzéki adatainak rendezésére és a változás bejegyzése iránti kérelem benyújtására. Az alperes ezek egyikére sem válaszolt, mint ahogy a felszámolási eljárásban kapott bírósági felhívásra sem.

A törvényszék ezért alaptalannak ítélte azt a védekezést, hogy már nem járhatott el a társaság ügyeiben, ezzel ellentétben a bíróság felhívása ellenére nem teljesítette a társaság vezető tisztségviselőjét terhelő kötelezettségeit. A felszámoló felhívására pedig nem tett eleget a Cstv. 31. §-ában foglalt kötelezettségeinek.

Kifejtette, nem vezet a felelősség alóli mentesülésre az az alperesi védekezés, hogy azért mulasztotta el minden kötelezettségét, mert E J „azt ígérte neki, ő majd mindent elintézt”. Rámutatott arra is, hogy az adásvétel során lényegében nem vételárat kapott az adós társaságért, hanem ő fizetett 500.000 forintot azért, hogy szabaduljon a kötelezettségei alól. Ez a magatartás – a

törvényszék álláspontja szerint – a hitelezői érdekek figyelembevételének nem tekinthető. Utalt rá, az alperes akkor járt volna el helyesen, azzal szolgálhatta volna a hitelezők érdekeit, ha teljesíti a Cstv. 31. §-ában foglalt kötelezettségeit, a felszámolónak feltárja az adós vagyoni helyzetét, megjelölve az alperes birtokában levő, az adós tulajdonát képező gép fellelhetőségét.

Hangsúlyozta azt is, hogy a hitelezői érdekek figyelembevételének az lett volna tekinthető, ha a cég vevőjének fizetett 500.000 forintot a hitelezői igény kielégítésére fordítja.

Nem fogadta el bizonyítottan a törvényszék az alperes a befektetett eszközökre történt hivatkozását sem. Kifejtette, E J a tanúvallomásában maga adta elő, hogy a 8.000.000 forint értékűnek megjelölt mobil alkalmazásokat nem vette be a könyvelésbe, mert az adókötelezettséggel járt volna, a 2011 júliusa óta felfüggesztett adószám miatt adóvonzatú jogügyletet pedig nem is valósíthatott meg a társaság. Ezzel összefüggésben megállapította, amennyiben a hivatkozott eszközök valóban olyan értéket képviseltek volna, melyet a tanú megjelölt, és valóban lett volna felettük rendelkezési joga, akkor nem lett volna akadálya az értékesítésüknek, annak érdekében, hogy a hitelező pénzügyi kielégítése megtörténhessen. Az adós cég törlése után a hivatkozott vagyontárgyak tulajdonjoga könyvelési dokumentumokkal a vagyონrendezési eljárásban sem lett igazolva.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az ítélet megváltoztatását, annak megállapítását kérte, hogy az alperes ügyvezetői felelőssége nem áll fenn, mert a felszámolás elrendelésének időpontjában már nem volt a társaság ügyvezetője.

Megismételte az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontját, mely szerint a 2014. május 9. napján történt tulajdonos és ügyvezető váltással a felelőssége megszűnt, és nem hiúsította meg a hitelezők követelésének kielégítését.

Hivatkozott a Ptk. 3:25. § (1) bekezdés d) pontjára, mely szerint a lemondás a törvény erejénél fogva megszünteti a vezető tisztségviselői jogviszonyt. Jogi álláspontjának alátámasztására 2006-ban, 2007-ben és 2013-ban közzétett eseti döntésekre hivatkozott.

Kifogásolta a felszámoló eljárását is. Előadta, hogy a felszámoló nem tett eleget a Cstv. 63/B. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségének, nem értesítette az adós képviselőjét az egyszerűsített befejezés iránti szándékáról, ezért az egyszerűsített befejezés nem is történhetett volna meg. Kifogásolta továbbá azt is, hogy a felszámoló egyszer sem jelent meg az adós új székhelyén, meg sem kísérelte az adós iratainak átvételét, vagyónának felkutatását. A felszámolónak – álláspontja szerint – kötelessége lett volna E J az adós képviselőjeként elfogadni, vele a kapcsolatot felvenni.

Kifejtette, a hitelező is mulasztott azzal, hogy bár tudott az adós vagyoneleme, a csomagológép létéről, mégsem tett erről bejelentést a felszámolónak. Előadta, a gép jelenleg is megvan, és annak összeszerelése esetén is ugyanazt az értéket képviseli, mint a végrehajtási iratokban megjelölt érték.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Az eljárás adataiból kiemelte, hogy – az alperes által is elismerten – az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete legkésőbb 2013-ban bekövetkezett.

Az üzletrész átruházása, az ügyvezetői tisztségről lemondás, a változás bejegyzése iránti eljárás körülményeinek áttekintése alapján az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontját megismételve azt hangsúlyozta, az eljárás adatai is azt támasztják alá, hogy az alperes és E J ügyleteinek, majd pedig a különböző eljárásokban tanúsított magatartásuknak a valódi célja az volt, hogy az alperesnek az ügyvezetői felelősség alóli „kibújtását” biztosítsák.

Az adós vagyónával összefüggésben hangsúlyozta, a peres eljárás során az alperes elismerte, hogy a birtokában van az adós „nagyobb értékű” tárgyi eszköze, melyet azonban sem az üzletrész értékesítésekor a vagyónleltárban, sem a felszámolási eljárásban nem adott át, arról a felszámolót nem tájékoztatta. Ezzel a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után a tárgyi eszközt a vállalkozásból kivonta, amivel megvalósította a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében foglalt tényállási elemet, vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, és ezáltal az adós

vagyona csökkent. Előadta, hogy ez a tény csak a peres eljárás során vált ismertté.

Kifejtette, alaptalan alperesnek az a kifogása, hogy a felperes nem tájékoztatta a felszámolót az adós vagyonáról, mert a felszámolási eljárásban a hitelezőnek ilyen kötelezettsége nem áll fenn.

Az alperes és a tanúként meghallgatott E J által hivatkozott, vagyoni értékű jogként az adós tulajdonába került 5 db Mobil Kisokos alkalmazás kapcsán hangsúlyozta, ezeknek sem az értéke, sem az adós vagyonába kerülése nem bizonyított. Amennyiben az alperes és E J valóban a hitelezők érdekei szerint kívánt volna eljárni, úgy – a vagyon feletti rendelkezési jog esetén – azt értékesítve, az ellenértékül kapott pénzeszeget bocsáthatta volna az adós társaság rendelkezésére.

Összegezve álláspontját, hivatkozott a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti, az alperest terhelő bizonyítási kötelezettségre, melynek – álláspontja szerint – az alperes nem tett eleget. Úgy vélte, épp ellenkezőleg, az alperes hitelezői érdekekkel szembeni intézkedése és mulasztása nyert bizonyítást, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét pedig maga is elismerte.

Végezetül utalt arra, hogy az alperes érvelésének elfogadása esetén is – mely szerint 2014. május 9-től nem volt az adós képviselője – megállapítható a felelőssége, mivel a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerint vizsgálendő időszak 2013. augusztus 15-én kezdődött.

Az alperes a 16. sorszámú, az alperest 6.098.067 forint biztosíték nyújtására kötelező végzés ellen is fellebbezést terjesztett elő, melyben a végzés hatályon kívül helyezését kérte.

Arra hivatkozott, hogy ez az intézkedés idő előtti, az ügy jogerős lezárása előtt ilyen végzés nem hozható. Álláspontja szerint a bizonyítási eljárás teljes körű lefolytatása nélkül nem állapítható meg a biztosítékra kötelezés feltételének fennállta.

Az ítélet tábla a törvényszék 16. sorszámú végzése ellen előterjesztett fellebbezés folytán 12.Gpkf.43.461/2018. ügyszámon indult eljárást a Pp. 149. § (2) bekezdése alapján a jelen ügyhöz egyesítette, a végzés és ítélet egységes elbírálása érdekében.

A törvényszék által megállapított tényállást az ítélet tábla azzal egészíti ki, hogy az üzletész átruházási szerződés keltének napján, 2014. május 9-én az alperes az ügyvezetői tisztségéről lemondó nyilatkozatot írt alá, E J pedig ugyanezen a napon nyilatkozott arról, hogy az adós társaság új tagjai a lemondást elfogadják, az adós képviseletét ettől a naptól E J látja el.

Ezzel a kiegészítéssel a törvényszék a jogvita elbírálására irányadó tényállást helyesen állapította meg, és minden tekintetben helytálló jogi következtetésekre jutott.

Ezért az ítélet tábla az elsőfokú bíróság végzését és ítéletét, annak helytálló indokaira figyelemmel a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján, utalva a Pp. 254. § (3) bekezdésére is helybenhagyta.

A fellebbezés alaptalanságát érintően, az abban foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

Az alperes védekezését arra alapította, hogy a 2014. május 9-i lemondása folytán a vezetői tisztsége megszűnt. Azt hangsúlyozta, hogy a cég iratainak és nulla értékű vagyonleltárának E J részére történt átadásával minden kötelezettségének eleget tett, az adós vagyoni helyzetének felderítetlensége, a felszámolás teljes eredménytelensége miatt a felelősség nem őt, hanem részben a felszámolót, részben a hitelezőt, a jelen per felperesét terheli. A perben az alperes maga adta elő, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet már 2013-ban bekövetkezett, és hivatkozott arra is, hogy a korábbi nyilatkozataival szemben az adós gazdálkodó szervezet nagy értékű vagyonelemekkel, 6.000.000 forint körüli értékű csomagológéppel és 8.600.000 forint értékű mobil kisokos alkalmazásokkal rendelkezik.

A Cstv. 33/A. § rendelkezései és az alperes által előadottak alapján helytállóan állapította meg a törvényszék, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet már 2013. évben bekövetkezett, mely tényről alperes az elsőfokú eljárásban elismerte, és azt a fellebbezésében sem vitatta. Alap nélkül érvelt ugyanakkor a felelőssége kimentéséről a fellebbezésében azzal, hogy a vezetői jogviszonyának 2014. május 9-i megszűnésére tekintettel a felelőssége megállapításának – a hitelezői követelések teljes mértékben történő kielégítésének a meghíúsulásáért – nincs helye. A Cstv. 3. § d) pontjának egyértelmű rendelkezése szerint a gazdálkodó szervezet vezetőjének a bejegyzett vezető tisztségviselő tekinthető, ahogy ezt az elsőfokú bíróság is helytállóan hangsúlyozta ítéletében. A csődtörvény által szabályozott jogviszonyokban alkalmazandó speciális rendelkezés a csődtörvény 2014. március 15-én hatályba lépett módosítása óta alkalmazandó. A vezető tisztségviselőre nagyobb felelősséget terhelő jogszabályi rendelkezés célja a csődtörvény szigorú szankciórendszere alóli mentesülés megakadályozását hivatott szolgálni. Hasonló jogalkotói szándékot tükröz a Cstv. 33. § (1) bekezdése is annak kimondásával, hogy a Cstv. 31. §-ban foglalt kötelezettségek elmulasztása esetén a bíróság akkor is kiszabható, ha a vezető már nem áll az adósnál munkaviszonyban, vagy vezető tisztségviselői minősége megszűnt. Erre tekintettel helytállóan állapította meg a törvényszék, hogy alperest a 2014. május 9-én történt lemondása ellenére – mivel a változás bejegyzése a cégjegyzékbe nem történt meg – továbbra is terhelte a csődtörvény szerinti kötelezettségei, a Cstv. 31. §-ában foglaltak szerint a felszámoló irányába való elszámolási kötelezettség és a Cstv. 33/A. §-a szerinti felelősség is. E kötelezettségek elmulasztására tekintettel pedig neki kellett bizonyítania, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem következett be, illetve hogy ennek fennállása esetén a hitelezői érdekeket is figyelembe vette.

Téved abban is alperes, hogy az adós felszámolási eljárásának egyszerűsített befejezésére jogszabályellenesen került sor, ugyanis mint ahogy a társaság beszámolóinak letétbe helyezési és közzétételi kötelezettsége, úgy a Cstv. 31. §-ban foglalt kötelezettségek teljesítése is őt terhelte. A felszámoló tehát e kötelezettségek teljesítését az alperestől jogszerűen várta el, alperes azonban e kötelezettségeit nem teljesítette. Az alperesnek továbbá, mint a társaság vezető tisztségviselőjének lett volna kötelessége az adósi vagyon felszámoló részére való átadásáról való gondoskodás is. Mindezeknek nem tett eleget, és nem bizonyította az általa is elismert fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontjának bekövetkezését követően megvalósított hitelezői érdekek szerinti eljárását sem. Ilyennek ugyanis az adós társaság névleges vételáron történő értékesítése – olyan személy részére, aki eltiltás hatálya alatt áll – hitelezői érdekek szerinti eljárásnak nem, sokkal inkább felelősség alóli mentesülést célzó magatartásnak tekinthető.

A kifejtettekre figyelemmel helytállóan határozott a törvényszék a 16. sorszámú végzésében a biztosíték befizetésére kötelezés tárgyában is. Ezzel összefüggésben az ítéletábra azt hangsúlyozza, hogy a Cstv. 33/A. § (9) bekezdés szerint annak feltétele csupán az indokoltságát alátámasztó körülmények valószínűsítése, melyről a bíróságnak soron kívüli eljárásban kell határoznia. Így az alperes által hivatkozott időelőttiség fel sem merülhet, a kérelem megalapozottsága pedig a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként igazolást nyert.

Ezért az ítéletábra a törvényszék 16. sorszámú végzését és ítéletét – a határozatok helytálló indokai alapján, a fellebbezésben foglaltakra tett kiegészítésekkel – a Pp. 253. § (2) bekezdés alkalmazásával, utalva a Pp. 254. § (3) bekezdésében foglaltakra is, helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján viseli a másodfokú eljárással felmerült költségeit, megfizetni tartozik továbbá a felperes másodfokú eljárással felmerült jogtanácsosi munkadíjból álló költségét, melynek mértékét az ítéletábra a

32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján mérlegeléssel határozta meg a rendelkező részben írt összegben [Pp. 75. § (1) és (2), 67. § (2) bekezdése].

Budapest, 2018. június 27.

Dr. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

Dr. Horváth Andrea s.k.
előadó bíró

Dr. Czifra Veronika s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző